

1990. április - **Zoltán Erika**

A sikeres embereknek általában sok az irigye és az ellendrukkere is. Zoltán Erika produkciójában kereshetünk és találhatunk hibát, de a jól felépített előadás sikere vitathatatlan. Nem vitatható a befektetett céltudatos munka eredményeként elért teljesítmény sem. Ezúttal azonban ne a munkáról, hanem a magánemberről essék szó!

- Erika, mesélj a gyermekkorodról!

- Pesten nőttem fel, normális körülmények között, attól eltekintve, hogy édesapám ötéves koromban elhagyta a családot. Anyukámnak köszönhetően a válás nem okozott problémát, talán csak az jelentett némi keserűséget, ha láttam a környezetemben egy-egy harmonikus apa-leány kapcsolatot. Azt persze nem lehet kitörölni, hogy húsz évig semmilyen kapcsolat nem volt közöttünk. Most, amióta ismert és sikeres vagyok, újra keresi velem a kontaktust.

- Nem irigylem azokat a fiúkat, akikkel kapcsolatban voltál: az apa nélkül fölnőtt lányok a férfiakon „verik le” azt, hogy elhagyta őket a szülő.

- Ezt attól a néhánytól kellene megkérdezni, akivel jártam - mondja nevetve.

- Ezek szerint nem voltál csapodár leányzó...

- A gyerekkorom tanulással telt. Négyéves koromban kezdtem a balettot és a zenetanulást. Tizenhat évesen már az OSZK-ba jártam, és nyelvet tanultam magánúton. Szigorúan be volt osztva az időm. Bár én is nagyon utáltam a különórákat, de el kellett járnom. 13-14 éves koromban viszont már jó volt, hogy tudtam valami mást, amit a többiek nem. Szóval nem értem rá sokat fiúzni.

- Te is ilyen elvek alapján fogod nevelni a gyerekedet?

- Gyakran hallom a szülőktől, hogy rá kell hagyni a gyerekekre a választást, csinálja azt, amihez kedve van. Épp a saját példám alapján nem értek ezzel egyet. Öt-tíz évesen egy gyereknek még fogalma sincs, hogy mihez kezdjen. A szülőknek kell ismerniük a gyerek képességeit, mert előfordul, hogy nem ahhoz érez kedvet, amihez tehetsége van. Ilyenkor szépen rá kell vezetni erre! Persze elfogultságtól mentesen kell látni a gyereket.

- Könnyen barátkoztál gyerekként is?

- Igen. Mindig ilyen voltam, de nem kötöttem mély barátságokat. Csak a gimnáziumban volt egy jó barátnőm, aki máig is az egyetlen régi kapcsolatom.

- Kislány korodban mi okozott szomorúságot?

- Ha nem úgy sikerültek a vizsgáim, ahogy szerettem volna. Gyorsan tanultam, és nem voltam elég szorgalmas. Emiatt mindig nagy izgalommal járt egy-egy vizsga.

- Mi okozott örömet, mi tett boldoggá?

- A szereplés. Minden év végén volt balettvizsga, ami nekünk nagyon sokat jelentett, hiszen egy teljes szereposztású művet vittünk színre.

- És a szerelemben hogy szerepeltél?

- Általános iskolában az osztály legjobbjával, egy csöndes, visszahúzódó fiúval sétálgattunk. Az tetszett benne, hogy ő nem volt egy vásott kölyök, aki fölhúzza a lányok szoknyáját, hogy milyen színű bugyi van rajtuk.

- És a gimnáziumban?

- Az már egy igazi komoly szerelem volt, de a fiú nem akarta elfogadni az ambícióimat:

Táncosnő akarsz lenni? - mondta rosszalló hangszínnel. Pedig tudta, hogy én komolyan veszem ezt a pályát. Végül úgy döntöttem, hogy az életcélom fontosabb, mint a szerelem, ha ő nem tud így elfogadni.

- Nehéz volt a döntés?
- Nagyon nehéz, mert szerettem a fiút, de nem akartam mellette háziasszonnyá válni.
- Ilyen szerepet szánt neked?
- Igen. Gyereket akart, s a feleség ne dolgozzon, hanem tartsa rendben a családot. Ez nagyon fontos, de nekem nem elég a boldogsághoz.
- Apropos gyerek...
- Most már én is mihamarabb szeretnék. Ez természetes egy nőnél, de szerintem nem lehet kizárólagos életcél.
- Mi okozott csalódást az életedben?
- Eddig szinte semmi. Sokkal többet kaptam az élettől, mint amire valaha is számítottam. Boldog és elégedett vagyok. A kiegyensúlyozott családi háttér pedig biztonságot nyújt. Ez nagyon fontos ezen a pályán, mert okozhat örömet a taps, a siker, de amint lejön az ember a színpadról, máris egyedül van. Én akkor érzem boldognak magam, ha a siker örömét van kivel megosztanom.
- A levélírók biztos firtatják a magánéletedet is...
- Természetesen. Kérdezzetik, hogy van-e barátom, férjem. De a magánéletem egy része maradjon az enyém. Úgyis alig marad valami... Előfordult, hogy egy vasárnap délelőtt becsöngetett egy kislány, s a férjem köntösben ment ki ajtót nyitni. Adott neki képet, s néhány nap múlva fölháborodott levelet kaptam tőle, hogy ki volt az a fiú köntösben, biztos ott is aludt... Sokan kérnek közös fotót, de ezt majd talán csak akkor tartom elképzelhetőnek, ha lesz kisbabánk.
- Miről faggatnak még a rajongók?
- A legtöbben azt kérdezik, mit kell tenni ahhoz, hogy énekesnő lehessen valaki.
- Mit tanácsolsz nekik? Lebeszéled őket?
- Nem. Leírom, hogy én hogyan csináltam. Minden pálya nehéz, tele van buktatóval, s nem tudhatom, hogy a levélíróban mennyi tehetség szunnyad. Azt mindig megírom, hogy járjon énekelni, mert az nem elég, ha az osztálytársak meg a szomszédok azt mondják, hogy milyen jó a hangod...
- Mihez kérnek még tanácsot?
- Elsősorban szerelmi ügyekben. Elég nehéz tanácsot adni, mert nem mindig derül ki a probléma lényege.
- Szerelmes levelet is kapsz?
- Előfordul. Aki ilyesmire elszánja magát, az tényleg komolyan ír. Tiszteletben tartom az érzéseit, és jólesik, de megpróbálom megmagyarázni, hogy miért nem lehet szó viszonzásról.
- Biztos nemcsak dicsérő leveleket kapsz.
- Néha olyat is kapok, ami enyhén szólva furcsa. Megírják, hogy kicsodák, még meg is dicsérnek, aztán kiderül, hogy miért írtak; küldjek a fényképen kívül - sokszor egész listát mellékelnek - kazettát, walkmant, ruhát, pénzt - mert nekem úgyis sok van. Egyikük azt is leírta, hogy milyen ruhát csináltassak neki, és melyik fülbevalómat küldjem el. Némelyikük még határidőt is szab, sőt, meg is fenyeget, ha nem teljesítem a kérését. Ezekkel a levelekkel nem tudok mit kezdeni; ezekre nincs válasz és kép, a szemétkébe kerülnek.
- Mások viszont neked adnak ajándékot.
- Igen, és ez elég nagy problémát okoz, hiszen nem szabad megbántanom azzal, hogy nem fogadom el, bár néha úgy érzem, túl nagy az áldozat a részükről. Egyébként a szobám tele van a rajongóktól kapott emlékekkel. Mindet megőriztem. Nemrég történt, hogy egy vidéki koncerten fél tucat bőrbe öltözött heavy metalos fiú volt a nézőtérben. No, gondoltam, meglesz a

Siker és boldogság (Magánélet)

Írta: Adminisztrátor

2010. november 13. szombat - Módosítás: 2010. november 13. szombat

balhé. De nagyon jó hangulatú volt az előadás, s amikor mentünk hazafelé, látom, hogy megvártak. Mondom magamban, akkor most..., de az egyikük odajött, s adott egy metalos jelvényt, emlékre, mert nagyon tetszett a koncert. Nagyon jólesett, mert ilyen se sűrűn fordul elő velem. **Zétényi Zoltán**